

LA RENOVADA LLEGENDA DE SANT JORDI

Un relat de: [edelfa](#)

LA RENOVADA LLEGENDA DE SANT JORDI

Era un dia qualsevol, llúia el sol, d'aquells regals que ens fa l'estació de la primavera, jo, la ROSA, m'esperava, per agafar l'autobús, per anar al meu lloc de feina i res feia pensar que no seria un dia com els de la resta, però anava errada, doncs, com de costum vaig saludar a la senyora conductora i vaig picar el meu bitllet a la màquina.

Després de veure que no hi havia ningú al bus; alguna cosa em va sorprendre.

No era pas cert, al fons de tot hi havia quelcom, que em va cridar l'atenció, ja que, era un autobús d'aquests dobles i no sabia si era un problema de la meua mala visió, a hores d'ara, porto unes ulleres d'una altra graduació.

Lentament, em vaig anar acostant i no efectivament, no es tractava d'un miratge, ni de la meua visió, ans al contrari, el que veien les meues retines, era real, un home, amb un aspecte bastant peculiar: duia una armadura platejada, els seus espurneigs eren tan resplendents que llúia tot el seu voltant, alhora que a la part més alta del seu casc mostrava una immensa ploma vermella, sostreta d'alguna au, de bellesa extrema, al seu costat, una llança, tant llarga com una punxa i afilada com un ganivet.

Increïble, estava atònita davant el que estava esdevenint, era un quixot, pujat en un autobús de la ciutat. No podia entendre-ho, com aquell home, tan immens, estigues allà assentat, per arribar al seu destí.

Mentre el bus, feia la seva ruta diària, a la Comtal; les finestres de l'autobús, començaven a impregnar-se del perfum de l'olor de milers de roses, de llurs colors, que feien sentir l'embadaliment de la seva fragància i observar centenars de paradetes de llibres, de històries de tots tipus: des de contes per als més petits fins a relats d'aquells que expliquen llegendes conegudes i de no tan conegudes.

De sobte, el bus va haver de parar.

-Ostres, que ha estat aquest soroll?. Vaig preguntar jo.

I el conductor, ens va dir:

- Em sap molt de greu, però s'ha punxat una roda, hauran d'agafar el tramvia, el metro o bé, el mitjà de transport públic, que els vagi millor per anar al seu destí, si és que no volen esperar a que vingui el tècnic a bescanviar-la. SANT JORDI, en el moment, va exclamar:

- Sabeu que?. Crec que serà millor que esperem mentre us explico, una llegenda, del lloc d'on vinc, que és molt popular i que va passar fa molt de temps. Que us sembla la voleu escoltar?.

- Naturalment, vaig afirmar, estic impacient, de sentir-la.

- D'acord doncs?. Anem allà aquella cantonada, on hi ha la parada de llibres, és el racó adient per explicar-vos-la.

- Som-hi doncs!

- Comencem:

"Diu la llegenda, que hi havia una vegada un petit poble conegut amb el nom de TOTLLETRES, on hi havia un lloc, per a una placeta amb un pou que eren on es llençaven les paraules malsonants o que no eren gens boniques, també hi havia un castell, on hi vivien tots els habitants del mateix.

Els qui convivia, eren uns personatges ben curiosos, com ara: la geganta que era més alta que un Sant Pau de nom GEGANTACIMS, el SENYORFIDEU ja et pots imaginar la seva amplitud d'estómac, el forçut que tenia l'empenta i la força dels tots els vents huracanats del món de nom ROCAFORTA, el baixet que de tan petit com era s'asseia a la punta d'un esglaó i li penjaven les cames el seu nom SENYORPENJACAMES, però tots ells tenien una cosa en comú: ELS ENCANTAVA LLEGIR LLIBRES.

Aquest castell era regnat per la REINA OHLA i també amb l'ajut de la seva filla la PRINCESA SOMRIURES, tots eren molt feliços sempre, ja que, hi regnava l'alegria, perquè, a tot hora, es trobaven a la biblioteca, el lloc preferit de tots, allà, tenien tot el necessari per ser-ho, no els calia res més.

Era fascinant, d'observar, tenia una grandària considerable i contínuament es mantenien en funcionament, una mena d'artefactes per poder accedir als llocs més inversemblants, per tal d'arribar a aquell llibre, de zona inaccessible. Aquell invent, havia estat dissenyat, per uns amics parents del SENYORPENJACAMES, anomenats ELSINVENTATOT, que havien vingut d'un altre vila per poder-los ajudar a resoldre la qüestió.

Era tan gran l'admiració que sentien per les paraules, que els dies se'ls feien nits i les nits se'ls feien dies, de manera que finalment va passar una cosa terrible, no tenien cap llibre per llegir.

Se'ls havien acabat les paraules.

- I ara que farem?. Es van preguntar els habitants del poble.

- Diguem-ho a la reina, a veure que pot fer!

Així que van anar corrents a comentar-li el fet. La REINA OHLA, no se'n sabia avenir de la tragèdia, al que va respondre:

-Quina desgràcia, no sé pas que hi podria fer jo!.

-Ah ja sé, tinc una idea!, li preguntarem a la PRINCESA SOMRIURES, a veure quina mena de suggeriment pot

aportar.

Ràpidament, li van anar a comentar i aquesta va reaccionar:

- A veure deixeu-me pensar!

Mentre caminava passadís amunt, passadís avall, va restar pensant una bona estona i de repent, va anunciar:

- Ja ho tinc!

- Ho penjarem, a Facebook, Instagram i Twitter del nostre reialme, a veure si trobem algú que ens pugui ajudar, deixeu-ho en les meves mans, jo me'n ocuparé personalment!

Dit i fet, la PRINCESA SOMRIURES, en un tres i no res, ho va tenir enllestit, va posar un anunci que hi deia:

“NECESSITEM, UN VALENT CAVALLER QUE ENS PUGUI AJUDAR ACONSEGUIR MÉS PARAULES PER PODER LLEGIR MÉS LLIBRES.
RECOMPENSA 1.000 MONEDES D'OR”

I al cap de pocs dies, la resposta no es va fer esperar. Va personar-se un DRAC de nom PAFF.

En veure'l, els habitants de TOTLLETRES es van espantar molt.

- Ohhh, un DRAC!!, mentre corrien, anaven tot dient: se'ns vol menjar, ha vingut a segrestar la princesa,... quina por!

- Però, no correu, jo no vull fer res de tot això, sóc un DRAC benèvol.

- Atureu-vos un moment!

- He vingut a col·laborar, escolteu-me i us explicaré perquè constitueixo aquí.

- Porteu-me davant la princesa!, va sol·licitar.

El DRAC PAFF, va entrar a la sala. En aquesta ocasió, la princesa SOMRIURES, va ser l'encarregada de rebre'l, tot aposentada al seu tron, va interpel·lar:

- I doncs, vós direu?.

- Gentil PRINCESA SOMRIURES, vinc per l'anunci que heu posat a Facebook.

- Però jo demanava, un cavaller i no pas un DRAC. Com ens podries ajudar, no ho entenc?

I mentrestant el DRAC li explicava la manera de com guanyar, va arribar un valent cavallerós que tenia el mòbil connectat per si requerien del seu serveis. Li va saltar l'alerta al seu app: QUI NECESSITA UN CAVALLER?. Mitjançant el seu compte de Twitter.

A lloms de la seua euga BLANQUETA i la seva flamant armadura així com el seu escut, d'una claror d'aquelles que encega, va arribar a la placeta del poble i va començar a alçar la veu:

- Algú ha requerit l'assistència d'un cavaller?.

I tots els habitants en veure'l es van quedar esmaperduts

- Qui sou vós?, va preguntar la REINA OHLA, que passejava a prop de l'entrada del jardins del palau.

- Sóc SANT JORDI i he acudit a la vostra demanda

La REINA OHLA, va convocar, a la PRINCESA SOMRIURES, de la nova visita que acaba d'arribar al reialme.

- Ah si?. I de quina manera, teniu pensat auxiliar?, li va preguntar la REINA OHLA, mentre venien la PRINCESA SOMRIURES i el DRAC PAFF.

Mentre, ambdós, s'acostaven, a una distància moderada, el DRAC PAFF, veient el que estava donant a lloc, va referir-se:

- Escolteu SANT JORDI, abans que arribéssiu vós, estava encetant, el mètode, per tal de fer-ho possible. Us agradaria escoltar-la també?.

Tots alhora, vam clamar, consentint amb al cap, inclòs SANT JORDI:

- Som tot oïdes!

- Doncs bé, va dir el DRAC PAFF, la qüestió és que em delira, llegir llibres. Del altre poble on vinc, els passava, la mateixa dificultat, que ara teniu vosaltres i ho vam resoldre, cruspint-me els mots malsonants, per transformar-les en síl·labes. L'única diferència és que en aquella ocasió el lloc on les tenien emmagatzemades era en un paller.

- Sí·l·labes?

- Que vols dir, que significa?.

Van preguntar, en curiositats els habitants.

- No ho entenem pas, PAFF!

De seguida, el cavaller, va enunciar, amb to de sorpresa:

- És clar, ja sé qui ets tu, jo he sentit molt a parlar-ne de la teva excel·lent proesa, però no tenia el gust de coneixe't!

Vàrem estar parlant de la teva heroïcitat, amb el meu millor amic de la taula romboidal, mentre preniem un té.

- Tu ets capaç de menjar-te les paraules ofensives i convertir-les en llavors i així sembrar-les, aconseguint obtenir uns preciosos arbres de fulles verdes, però que a l'hora de florir deixen anar unes petites flors vermelles de nom SÍL·LABES, així com unes formoses roses.

- No és així, DRAC PAFF?

- Benvolgut, SANT JORDI, teniu tota la raó, respongué aquest últim.

- Extraordinari, brillant, sublim!

Varen dir, tot el veïnat, incloses la reina i la princesa, que estaven exultants alhora que atentes, per que els acabava desembrollar el DRAC.

De manera , que tots junts, des de l'habitant més petit, fins al més gran, van començar a omplir una pila de coves, fets de palla, amb paraules repel·lents, agafades del pou, ubicat al centre de la placeta, situat no gaire lluny del castell, que li portaven a en PAFF, mentre aquest se'ls anava menjant tot repapat , entre sol i ombra a sota un porxos .

- Tenen un gust molt dolent!, va dir en Paff. Però tot petit esforç té la seva recompensa i d'aquí a no gaire podreu gaudir-ne dels resultats.

SANT JORDI, però, tenia encomanda una tasca que a simple vista no semblava de gaire rellevància, tot el contrari, se li va, encomanar la feina més important.

S'havia d'encarregar del seu manteniment: cuidar i regar tots els arbres del poble, així com de les roses. Això requeria d'una tècnica especial, que només alguns cavallers la dominaven, doncs, requeria d'unes qualitats de personalitat i tarannà especials per desenvolupar aquella feina.

Va ser així, doncs, com SANT JORDI, va estar treballant, durant dia i nit tota una setmana i no va parar, fins que no va sortir a la llum, el primer fruit i la primera ROSA.

Els TOTLLETRENCS, no sortien de la seva sorpresa, pel fet que estava succeint , d'aquells petits arbres estaven començant a florir unes petites poncelles: LES SIL·LABES i el seu costant hi neixen roses.

Eren tan formoses, alhora que re menudes. N'hi havia de ben curioses, tenien formes estranyes, alhora que divertides. No es podien creure el que seus ulls estaven observant. Es van quedar estupefactes.

El DRAC PAFF, un cop més ho havia aconseguit.

De manera ,que un cop va finalitzar, el treball, SANT JORDI, va dir:

- Doncs la meva tasca, malauradament ha arribat a la seva fi.

- Tingueu, la vostra recompensa, valerós cavaller, us l'heu ben guanyada!. Van referir-se, les regents del reialme.

- No vull res. El mèrit no és tan sols meu, és de tots plegats. Jo ja em sento recompensat. Us he conegut a tots vosaltres i també al famós DRAC PAFF. Hem estant parlant i hem decidit que ens aliarem per tal d' ajudar altres pobles a fer síl·labes, Així també podran aconseguir noves paraules.

- Jo, també estic d'acord, va dir el DRAC PAFF, crec que us els heu de quedar per una causa bona alhora que justa.

I cada 23 d'Abril, a cada visitant que us visiti, regaleu-los-hi una llavor, d'aquests fantàstics arbres i una rosa, com a record del dia que vam passar ,a prestar suport, a tots vosaltres i d'aquesta manera podeu contribuir, ajudar a uns altres municipis, que pateixin la mateixa dificultat, podent així construir nous palaus de llibres alhora que gaudir, d'aquest meravellós entreteniment com és: LLEGIR. Que per cert ,és tot un art i un plaer."

I vet aquí un CABALLER

I vet aquí una PRINCESA

I vet aquí un DRAC

Aquesta llegenda s'ha acabat!

Quan el cavaller, va finalitzar de narrar aquella fantàstica llegenda, es va adonar que no estava sol; al costat de la seva companya de viatge en el bus.

Res més lluny, al contrari, una munió de gent que passejava pel carrer, s'havia concentrat al voltant de SANT JORDI, va esclatar en un fort aplaudiment, per la increïble relat, que acabava d'exposar.

La gent li va preguntar al llibreter, en sentir aquella faula explicada per tan noble cavaller, on podien aconseguir aquell llibre, per tal de poder explicar-la als seus fills, aquella meravellosa crònica.

Acte seguit respongué SANT JORDI, amb celeritat:

-Com us deveu haver assabentat, aquesta és la història de la llegenda dels meus avantpassats, que han anat passant de generació en generació.

- Bé almenys digueu-nos el seu nom?.

- Sí, per descomptat, s'anomena:

“LA RENOVADA LLEGENDA DE SANT JORDI”

Mentrestant, el conductor del bus, es va dirigir, amb pas, ferm i decidit, cap on érem SANT JORDI i jo mateixa. Ens va fer saber:

- Si, volen pujar, la roda ja esta canviada!

- I tant, ja fem tard!, vàrem dir, ambdós al mateix temps.

Passada una estona, no massa llarga, per fi, cadascun , vàrem arribar a la nostra destinació.

En baixar, li vaig demanar una última petició:

- Us voldria pregar, un últim desig!

- I tant va dir SANT JORDI, sí esta en la meva mà, serà tot un honor, concediu-vos-el.

- Com sabeu i us he comentat, sóc narradora de contes,

Em doneu permís per explicar la vostra historia tant genial i extraordinària?.

- De bon grat , heu de saber que em sentiré molt afalagat que així sigui, perquè crec, que cal ser transmesa i no resti en l'oblit. És la meva opinió i crec que els meus avantpassats també els hi hauria agradat que així fos.

Després d'això, SANT JORDI, es va inclinar per fer una reverència i acte seguit li va besar la mà , tot dient-li:

- Restaria tot el temps del món per continuar amb vós i explicar-vos mil i una històries més, bella dama; però ara he de marxar, la meva estimada promesa, Montserrat, acaba d'enviar-me un WhatsApp, dient-me que arribarà en el proper metro, d'aquí a 5 minuts.

Resideix al Castell de Montjuic, amb la combinació del telefèric, autobús i metro, és la manera més pràctica, per venir fins aquí, perquè venen força sovint.

- Desitjo i espero que ens tornarem a retrobar, en les meves núpcies, amb ella, la PRINCESA MONTSERRAT.

- Les celebrarem el proper estiu, pel mes d'Agost. Rebreu una invitació, amb les consignes requerides per tal esdeveniment.

- No ho dubte pas, doneu-ho per fet que hi assistiré!. Encantada i aspectant de que arribi el moment, atent SANT JORDI.

I així va ser, com aquella noia del bus, o sigui jo, la ROSA, vaig explicar als meus xiquets i xiquetes, del taller de lectura, de la Plaça Catalunya, aquella gesta d'un CAVALLER i un DRAC, que gràcies a la seva amistat i l'amor per les lletres, es com es va esdevenir, que amb el temps i fins arribar els nostres dies, es celebri cada 23 d'Abril: La diada de SANT JORDI.

És en aquest dia, que a més de regalar-se una flor, s'obsequia amb un llibre, en record, als nostres protagonistes ancestrals: un jove alhora que valent CAVALLER i un DRAC molt espavilat, alhora que amb un toc d'ingeni.